

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **JUDr. Jiřina Lužová, insolvenční správce dlužníka Sei group, a. s.**, se sídlem Na Strži 65/1702, Praha 4 - Nusle, adresa pro doručování: Dušní 22, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 8. 6. 2012, čj. 7664/12-1300-109360, a čj. 7978/12-1300-109360, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2015, čj. 11 Af 31/2012 – 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Společnost Sei group, a. s., podala řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2010, ve kterém vykázala nadměrný odpočet ve výši 4 903 679 Kč. Finanční úřad pro Prahu 4 vydal na základě výsledku postupu k odstranění pochybností dne 4. 11. 2011 platební výměr, kterým společnosti Sei group, a. s., vyměřil nadměrný odpočet ve výši 231 489 Kč. Obdobně tato společnost podala daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2010, ve kterém vykázala

nadměrný odpočet ve výši 1 658 775 Kč; správce daně jí platebním výměrem vyměřil nadměrný odpočet ve výši 1 458 775 Kč.

[2] Žalovaný následně zamítl podané odvolání, jelikož dospěl k závěru, že společnost Sei group, a. s., byla zapojena do obchodního řetězce, jehož jediným účelem bylo získání daňového zvýhodnění.

[3] Žalobu za společnost Sei group, a. s. (dále jen „dlužník“), podala insolvenční správkyň JUDr. Jiřina Lužová. Uvedla, že dlužník byl ke dni podání žaloby 100% dceřinou společností společnosti THE WASHINGTON INVESTMENT COMPANY LLC, a je tedy členem skupiny označované jako WIC group. Vedle dlužníka je členem této skupiny i společnost A-Investment, a. s., a řada dalších asi 20 společností. Samotný dlužník je zároveň členem i jediným společníkem či jediným akcionářem několika dalších společností, se kterými tvoří jednu obchodní skupinu. Poukázala na to, že smyslem činnosti skupiny WIC group nebyl žádný pokus o čerpání nadměrného odpočtu, ale vybudování universálního privátního obchodního a investičního portálu, díky kterému by byly dosahovány finanční úspory vzhledem ke zlepšení řídicích a kontrolních procesů výroby neomezené škály výrobků. Prostřednictvím portálu by mohlo být dosaženo efektivní správy různých aktiv v rámci mnoha zemí, a skupina by tímto způsobem dosáhla legálního plnění v řádu desítek miliard korun v průběhu několika málo let.

[4] Městský soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného a žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Insolvenční správkyň (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Je přesvědčena, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, a městský soud nesprávně vyložil daňové zákony.

[6] Namítá, že z předložených dokladů vyplývá dodržení podmínek stanovených v § 72 zákona o dani z přidané hodnoty. Při posouzení všech souvisejících skutečností je zřejmé, že se v žádném případě nejedná o uměle vytvořené vztahy, kdy nelze dlužníkovi nárok na odpočet daně přiznat. Jedná se pouze o spekulace, neboť všechny zákonné podmínky pro postup dlužníka byly splněny.

[7] Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním rozsudku městského soudu. Setrval na svém závěru, že účelem dokladově vykázaných transakcí mezi dlužníkem a společností A-Investment je pouze čerpání nadměrných odpočtů. Dlužník musel s ohledem na majetkové a personální propojení uvedených společností nutně vědět o tom, že daň z přidané hodnoty uvedená na daňových dokladech není a nebude společností A-Investment odvedena do státního rozpočtu. Jednalo se tedy o ryze účelový obchodní řetězec, jehož cílem bylo získání daňového zvýhodnění formou nárokování nadměrných odpočtů.

pokračování

[9] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná a podle jejího obsahu jsou v nich namítány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí městského soudu a nesprávně zjištěný skutkový stav správními orgány. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán; to neplatí, trpí-li rozhodnutí soudu vadou dle § 103 odst. 1 písm. c) nebo d) s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věť za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věť před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 67/2011-108, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván pouze v intencích kasačních námitek.

[12] Stěžovatelka velmi obecně namítla, že z předložených dokladů vyplývá dodržení podmínek stanovených v § 72 zákona o dani z přidané hodnoty, a závěr o uměle vytvořených obchodních vztazích tedy považuje za pouhé spekulace.

[13] Ustanovení § 72 zákona o dani z přidané hodnoty stanovuje podmínky, za kterých má plátce nárok na odpočet daně. Žalovaný existenci fakturovaných plnění nezpochybnil a ve shodě s městským soudem konstatoval, že podmínky stanovené citovaným ustanovením byly formálně dodrženy. Závěr o tom, že činnost dlužníka považuje za zneužití práva za účelem získání daňového zvýhodnění, učinil žalovaný na základě majetkového propojení, schématu obchodního případu a vzhledem k absenci úhrady plnění mezi zúčastněnými subjekty. Všechny tyto informace nasvědčovaly závěru, že se jednalo o uměle vytvořený plán. Společnost A-investment neodvedla daň z přidané hodnoty a dlužník jako další článek řetězce následně nárokoval odpočet daně. Dlužník o této skutečnosti věděl, resp. vzhledem k propojení zúčastněných subjektů vědět mohl, a vědomě se tak podílel na podvodu na dani z přidané hodnoty.

[14] Žalovaný se podrobně zabýval majetkovým propojením jednotlivých společností zapojených do obchodní transakce. Zjistil, že jediným akcionářem dlužníka i společnosti A-Investment je společnost THE WASHINGTON INVESTMENT COMPANY LLC. Z provedených důkazů (specifikovaných na str. 2 – 3 rozhodnutí žalovaného) vyplynulo, že tato společnost je prokazatelně prvním a posledním článkem v řetězci. Společnosti, které byly součástí tohoto obchodního řetězce, byly povětšinou založeny v krátkém časovém období a většina byla založena a registrována k dani z přidané hodnoty až v souvislosti s činností, ze které jsou uplatňovány vysoké nadměrné odpočty. Žalovaný dále vycházel ze zjištění, že všechny společnosti mají jediného majitele, a to společnost THE WASHINGTON INVESTMENT COMPANY LLC. se sídlem v USA (viz str. 5

rozhodnutí žalovaného). Statutární orgány těchto společností jsou osoby ze Seychelské republiky nebo Kypru a pouze dvě společnosti – A-Investment a Zahrady, spol. s r. o., v likvidaci – vykazují vlastní daňové povinnosti, ostatní uplatňují nadměrné odpočty. Ve všech případech, ve kterých byla společnost A-Investment fakturována jiným členům skupiny WIC plnění ohodnocená vysokou finanční částkou, nebyla daň do státního rozpočtu odvedena, ale deklarovanými odběrateli byl nárokován odpočet daně. Žalovaný rovněž vycházel z tvrzení samotného dlužníka, který se v průběhu daňového řízení dovolával toho, že nevyplacením nadměrného odpočtu došlo k ohrožení celého projektu.

[15] Na základě shora uvedeného se nelze ztotožnit s námitkou stěžovatelky, že se v daném případě jednalo o pouhé spekulace. Žalovaný shromáždil zcela konkrétní informace a důkazy o průběhu obchodních transakcí, které jej vedly k závěru, že účelem činnosti zapojených společností bylo čerpání daňového zvýhodnění formou nárokování nadměrného odpočtu. Zcela konkrétně odůvodnil, z jakého důvodu uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám, a v celém řetězci není dostatek finančních prostředků. Žalovaný tedy shromáždil dostatečné množství podkladů pro to, aby učinil závěr, že činnost obchodních společností vykazovala znaky zneužití daňového práva.

[16] Městský soud se celou věcí podrobně zabýval. Rozebral skutková zjištění a právní závěry žalovaného a ztotožnil se s jeho závěrem, že se jedná o uměle vytvořené vztahy v obchodním řetězci. Současně konstatoval, že námitky uplatněné v žalobě jsou obecné a spíše formální a nejsou schopny závěry žalovaného zvrátit. Nejvyšší správní soud považuje závěry městského soudu za zcela logické a podrobně odůvodněné. Stěžovatelka naproti tomu závěry žalovaného a městského soudu pouze obecně negovala, aniž do věci vnesla jakékoli vlastní protiargumenty. Neuvedla žádné konkrétní důkazy či podklady, které by závěry žalovaného zpochybnily. Žádným způsobem ani nepolemizovala s názory městského soudu a ani se nepokusila jeho závěry účinně zpochybnit. Prostým popřením závěrů soudu a žalovaného, nadto zcela obecným, však nelze úspěchu ve věci dosáhnout. Nejvyšší správní soud proto takto formulovanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

[18] Stěžovatelka nebyla v tomto soudním řízení úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[19] Žalovaný požadoval paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby spočívajícím v písemném vyjádření ke kasační stížnosti podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dovodil, že má nárok na tuto náhradu podle § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. Z tohoto nálezu však vyplývá, že paušální náhradu hotových výdajů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu nepříslušela ani při

pokračování

zastoupení advokátem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 4 As 220/2014 - 20). Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom dospěla k závěru, že žalovanému správnímu orgánu nelze přiznat paušální náhradu hotových výdajů, pokud by byl zastoupen advokátem, neboť náklady právního zastoupení orgánu veřejné správy zásadně nepředstavují důvodně vynaložený náklad (srov. rozsudek ze dne 26. 4. 2007, čj. 6 As 40/2006 - 87, č. 1260/2007 Sb. NSS). Žalovanému proto nelze tuto náhradu přiznat ani tehdy, není-li advokátem zastoupen.

[20] Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu